

DE LA SABAT LA DUMINICA

Aproape toată comunitatea creștină din zilele noastre recunoaște că Duminica e o zi specială, chiar dacă Biblia nu ne spune nimic despre o asemenea schimbare sau despre instrucțiuni legate de păzirea unei noi zile. Din toate analele bisericii reiese că Duminica e ziua în care se țin cele mai importante servicii ale săptămânii. Chiar și pentru cineva care nu aparține credinței creștine e clar că Duminica e considerată a fi o zi diferită de către creștini. Aceeași zi este observată fie că slujba se ține în case, frații, capele, biserici sau catedrale. E clar că a avut loc o schimbare, dar de ce creștinii de azi se roagă Duminica?

Cum, când și de ce a avut loc această schimbare? Răspunsurile la aceste întrebări nu se găsesc în Biblie, ci în însemnările istoriei peste secole. Se poate da de urma schimbării, dar nu e rezultatul deciziei luate într-o zi de un om puternic sau de un grup. Dar o schimbare are loc în acest fel, iar schimbarea Sabatului nu face excepție. Realitatea e clară; schimbarea nu e divină, ci e răspunsul dat de om unor factori sociali, politici și religioși dintr-o perioadă de timp prelungită. În aceeași perioadă, anumiți apărători ai închinării duminicale au apărut și au continuat procesul schimbării. Scenariul de bază în sprijinul Duminicii e ca legile civile ale țării să impună sfințirea Duminicii în numele bisericii. Acestea sunt numite uneori drept Legile Duminicale. Istoria a dovedit de multe ori ce se întâmplă atunci când biserica se unește cu statul.

Una dintre problemele majore ce afectează viața creștinilor, de la Împăratul Constantin încoace e dacă biserica și statul ar trebui să fie unite sau separate. Are vreun guvern dreptul de a elabora legi în probleme de conștiință? Acest capitol va analiza influențele care au dus la schimbările în privința zilei de închinare și va schița pe scurt istoria Sabatului. Fiecare secol care a trecut a adus elemente noi în dezvoltarea Duminicii ca zi universală de rugăciune.

Mai întâi o înțelegere a factorilor de fundal...

Înainte să analizăm istoria schimbării Sabatului e important să vedem motivul pentru care au avut loc schimbările și de ce erau atât de importante pentru creștinism. Sărbătorile duminicale sunt foarte vechi. Am descoperit deja că idolatria sub forma venerării soarelui, lumii și stelelor era o religie falsă care era o contrafacere a venerării adevăratului Dumnezeu. Viul și Adevăratul Dumnezeu e Creatorul. El ne îndreaptă privirile către creația Sa ca o dovadă că El e singurul Dumnezeu. El l-a spus lui Iov:

„Unde erai tu când am întemeiat pământul?” Iov 38:4

Dar Satana, o ființă creată a spus:

„Voi fi ca Cel Prea Înalt.” Isaia 14:14, iar aceasta include dorința de a fi venerat, la care nici o creatură nu are dreptul și realizarea unui sistem de închinare în opoziție cu închinarea pe care Dumnezeu a dat-o și a binecuvântat-o.

UN SISTEM ALTERNATIV DE ÎNCHINARE A FUNCȚIONAT, ÎNCĂ DIN PERIOADELE TIMPURII ALE ISTORIEI PE LÂNGĂ INSTRUCȚIUNILE LUI DUMNEZEU PENTRU RUGĂCIUNE, IAR DIN MAJORITATEA ÎNSEMNĂRILOR ISTORICE REIESE CĂ A FOST MODELUL DOMINANT DE ÎNCHINARE PENTRU OMENIRE.

Acest fel de închinare a avut întotdeauna ceva ocult în ea, un miracol și semne ale unei puteri supranaturale, care dădea putere și atracție rugăciunii. De asemenea Duminica a fost descrisă ca sărbătoarea solară sălbatică a tuturor imperiilor păgâne. În *Dialoguri despre Ziua Domnului* pg. 22, 23 e afirmat cu privire la Duminică “Nu trebuie negat că împrumutăm numele acestei zile de la vechi greci și romani, și recunoaștem că vechii egipteni **venerau soarele**, și i-au dedicat această zi ca un memorial al închinării lor. Iar din influența exemplului lor aflăm că și alte națiuni, printre care și evreii înșiși îl omagiau!”

Avem dovezi că Sabatul a fost cunoscut și analizat pe larg de foarte timpuriu, chiar înainte de a exista evreii. Arabii sunt o națiune foarte veche dar ziua a șaptea e cunoscută ca Yom-es-Sabt- ziua Sabatului.

Ziarul Asiatic confirmă acest subiect: "Primul Ministru al Imperiului afirmă că Sabatul era păzit de vechii chinezi în conformitate cu poruncile regelui"

Josephus afirmă „În nici o cetate a Grecilor, și nici între Barbari sau în oricare altă națiune de oriunde, încă nu a intrat obiceiul nostru de a ne odihni în ziua a șaptea.” Împotriva lui Apion, Cartea a II-a

În cartea sa "Teologia naturală și dezvoltată" p. 396 John Butler spune: "Aflăm de asemenea din mărturiile lui Philo, Hesiod, Iosephus, Porphyrius și alții că împărțirea timpului în săptămâni și ceremonia celei de-a șaptea zile era un obicei al națiunilor din antichitate. Ei nu au luat acest obicei de la evrei. De unde putea veni atunci decât din tradiție, de la instituirea originală în Grădina Raiului?"

Hesiod în Hr. 870 "Ziua a șaptea e sfântă".

Homer î. Hr. 907 "Apoi veni ziua a șaptea, care era sfântă".

Se spune că o 'Tăbliță a creațiunii' a fost găsită pe malul Tigrlui în Ninive, și care acum se află acum la Muzeul Britanic, descrie strictetea cu care era ținut Sabatul în Babilon. În conferința sa la Instituția Regală, A. H. Sayce referindu-se la tăblițele asiriene a spus următoarele: "Se pare că Sabatul zilei a șaptea era păzit cu mare strictete; chiar și monarhului îi era interzis să mănânce carne gătită, să-și schimbe hainele sau să meargă cu șareta."

Atât Sabatul cât și Duminica sunt cunoscute de mult timp. Întotdeauna s-au aflat în conflict. În paginile sale, Biblia susține a șaptea zi Sabatul. William Gladstone în "Spicuiuri târzii" pagina 342, spune aceasta, referindu-se la "Sabatul detronat:" 'Ziua a șaptea a săptămânii a fost deposedată de titlul de păzirea religioasă obligatorie, iar prerogativul ei a fost transferat primei zile, acest lucru nefiind un rezultat direct al preceptelor Bibliei.' Aici se afirmă limpede că nu există nici o împuternicire biblică pentru păzirea duminicii.

Azi pretențiile Duminicii reapar puternic, în forță. Evenimentele istorice ne dau lecții valoroase și indicatori de urmat în luarea deciziei. Nu e prima oară când creștinii se confruntă cu această problemă, și întotdeauna a cerut o alegere, o decizie și o acțiune.

Iată o schiță a procesului schimbării Sabatului:

D. Hristos 100-199.

Pavel ne-a avertizat în epistolele sale despre ereziile și noile atitudini care se vor ridica în biserică. A văzut unele erori de acest fel în timpul său:

„Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătoare, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” Faptele Apostolilor. 20:29,30

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.” 2 Timotei 4:3,4

Avertismentele și profețiile lui Pavel s-au împlinit în acest secol. Biserica, odată pură, plină de zel pentru Domnul ei, a început să se remodeleze dezvoltând o nouă formă de creștinism. Părinții bisericii răstălmăceau Scriptura, pentru a introduce doctrine noi, diferite. Martin Luther vorbind despre aceste vremuri și despre acest proces continuu de schimbare, spune : "Când Cuvântul lui Dumnezeu este explicat, construit și răstălmăcit de către Părinți, atunci după judecata mea, este ca și când ai strecura lapte printr-un sac de cărbuni care trebuie să murdărească laptele și să-l transforme în negru. De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu este în el însuși suficient de pur, curat și strălucitor; dar prin doctrinele, cărțile și scrierile Părinților, cu siguranță este întunecat, murdărit și falsificat!"

Dorința de a remodela creștinismul are loc din nou la venirea noului mileniu. Când bisericile și organizațiile religioase ajung la apogeu ele devin organizații de stat. Treptat misiunea și viziunea bisericii se pierde. Se ajunge la un fel de maturitate. Când acest lucru a avut loc în biserica primară, ceva nou a avut ocazia să se dezvolte și putem vedea paralela în bisericile creștine de azi. Părem a ști instinctiv că biserica ar trebui să fie vie și lucrătoare. Sunt multe cărți, cercuri și conferințe ținute pentru a face publică nevoia de înnoire, trezire și reformațiune. Biserica instituțională este din nou remodelată. Riscul se află în faptul că remodelarea va îndepărta creștinismul de scopul original pentru biserică într-un fel de regulă făcută de om unde Biblia nu e regula de viață și acțiune. Nu e întotdeauna ușor să vezi orientarea schimbării, direcția în care se îndreaptă și în care se dezvoltă în zilele noastre, dar lecțiile istoriei ar trebui să ne fie îndrumătoare și protectoare.

În perioada 100-200 d. Hristos, doctrinele gnosticului începuseră să pună stăpânire pe creștinism Era o filozofie întemeiată la Alexandria în Africa de Nord, în care conceptele grecești și orientale se întrepătrundeau pentru a produce credințe mistice. De exemplu Legea lui Dumnezeu era văzută ca o lege spirituală fără conținut. Și Sabatul a fost spiritualizat pierzându-și impactul și claritatea. Și în Imperiul Roman, în special la Roma, începuseră să apară noi influențe. Venerarea Soarelui era din ce în ce mai populară.

130 d. Hristos. În jurul acestui an a avut loc o importantă ascensiune evreiască urmând trezirii din revolta anului 70 d. Hristos, când Ierusalimul și templul au fost distruse. Așa-zisul Mesia, Bar-Kochba a condus o importantă revoltă împotriva romanilor. Evreii au fost înfrânți și izgoniți din țară. Începuse antisemitismul. Sabatul era văzut ca o zi evreiască. Cei care țineau Sabatul erau considerați evrei și erau pedepsiți. Ca să se distanțeze de acest fel de stigmat și pentru a evita persecuțiile sistematice, creștinii din Roma și Alexandria, unde locuiau mulți evrei, au început să se îndepărteze de ziua a șaptea, Sabatul, și astfel să evite persecuția.

140 d. Hristos. Într-un discurs către împărat, Iustin Martirul a vorbit despre păzirea duminicii de către creștini. El a menționat că au citit din apostoli și profeți, au împărțit pâinea și vinul și apa, iar celor absenți li s-a trimis partea. Aici se poate observa una din însemnările sale mai timpurii despre păzirea duminicii, dar și că se fac adăugiri Bibliei. Biblia nu conține nici un raport despre păzirea duminicii, cu atât mai puțin despre apa sfințită. La timpul respectiv, păzirea duminicii era o practică voluntară. Nicăieri nu se menționează nimic că ar fi sfântă.

În secolul al II-lea d. Hristos, popularitatea păzirii duminicii a crescut. Mulți din creștinii apostolici din Roma erau oameni săraci, sclavi sau servitori. Și-au dat seama că stăpânii care începuse să considere Duminica o sărbătoare, le interziceau să țină Sabatul. Duminica era singura lor zi liberă, iar ținerea Sabatului începea să fie dificilă dacă nu chiar imposibilă.

Oricine încerca să evanghelizeze afla că fluxul de importanță acordat Duminicii era prea mare pentru a i te putea opune cu succes iar adevărul pur a fost falsificat pentru a se potrivi celor care au îmbrățișat noile vederi. „Creștinii au crezut că era mai bine să țină aceeași zi sub același nume, ca să nu pară certăreți fără motiv, și astfel să împiedice convertirea Neamurilor, și să aducă un prejudiciu mai mare care altfel ar fi putut fi împotriva Evangheliei.” Dialoguri despre Ziua Domnului pag. 22.

144 d. Hristos. Marcion era un gnostic care trăia la Roma. Fiind un anti-evreu hotărât, le-a ordonat adeptilor săi să postească în Sabat. El știa că pentru evrei Sabatul era o zi de veselie cu mâncare îmbelșugată. Marcion a făcut Sabatul o zi de jale. A ajuns să fie bârfit din cauza viziunilor sale gnostice extreme, și a fost chiar alungat din Roma, dar cu aceasta și-a atins scopul împotriva creștinilor apostolici. A semănat o sămânță în mințile bisericii romane, care va răsări mai târziu în declinul deliberat al Sabatului zilei a 7-a, în timp ce Duminica era înălțată ca fiind o zi de bucurie.

Tot în această perioadă are loc o încercare de contopire a creștinismului cu păgânismul. Întotdeauna Duminica religiei păgâne a fost o zi de sărbătoare publică, cu rugăciuni, apoi plăcere. Creștinismul nou modelat a devenit primitiv față de alte forme de închinare din jur. Templele păgâne au fost sfințite și sărbătoarea păgână de asemenea. Aceasta înseamnă că mulți oameni neconvertiți au început să fie considerați creștini. Ei nu se lepădaseră de idolatrie și nici nu aleseseră să-l urmeze pe Isus prin credință. Adevărul și neadevărul se combinau din nou pentru a forma amestecul de adevăr și rătăcire ce îl dezamăgește atât de mult pe Dumnezeu.

154-156 d. Hristos. În acești ani, Anicetus era episcopul Romei, iar o controversă a avut loc în privința Paștelui și când acesta ar trebui ținut. Paștele evreiesc, care e când Isus a murit pe Cruce ca Mielul și Înlocuitorul nostru, se ținuse întotdeauna în a 14-a zi a primei luni, nu conta în ce zi. (Putem vedea această practică azi cu Crăciunul. E întotdeauna pe 25 Decembrie, dar poate cădea într-o marți sau vineri sau în oricare altă zi a săptămânii). Anicetus nu dorea ca să se întâmple așa și a decretat ca Paștele evreiesc, numit acum Easter după numele unei zeițe a fertilității teutonice numită Eostre, să fie ținut întotdeauna Duminica. (Au existat discuții pentru a se face asta și în cazul zilei de Crăciun). În secolul al II-lea d. Hristos, era un obicei crescând de amintire a zilelor și sărbătorilor într-un mod special, uneori de amintire a zeilor și zeitelor sau a planetelor. În cercurile creștine de azi, Vinerea Mare, Sâmbăta Mare și Săptămâna Mare au început să devină sărbători în calendarul bisericesc. De la Adrian 117 d. Hristos încoace, puținelor instituții fie divine, fie laice, li s-a permis să rămână pe temelii vechi.' (*Declinul și căderea Imperiului Roman*, Gibbon). Simplitatea inițială dispăruse. Era o vreme de mare apostazie și decadere spirituală deoarece adevărurile apostolice erau puse la îndoială și refăcute, fiind nuanțate de religiile națiunilor dimprejur.

În 196 d. Hristos, s-a dat primul edict în favoarea Duminicii. Victor, care era episcop al Romei în 189-198 d. Hristos, a decretat ca Paștele, cum se numește acum, să fie în prima Duminică după Paștele Evreiesc, așa încât să nu corespundă niciodată cu sărbătoarea evreiască. Acest edict a dus la disputa dintre biserica de Răsăriteană și cea de Apuseană care avea centrul la Roma, dispută ce s-a desfășurat de-a lungul mai multor secole. Poate pare ne semnificativ, dar acest lucru urma să fie un factor important pentru aducerea Duminicii în față ca zi de închinare, și de asemenea pentru a descoperi care ramură a bisericii a câștigat supremația.

E interesant de știut în ce loc de cinste a ajuns să fie Biserica la Roma. O scrisoare de la Irineus, Episcop al Lyonului, în jurul anului 178 d. Hristos descrie biserica Romei ca fiind 'cea mai mare, cea mai veche și cea mai cunoscută pretutindeni.' El continuă spunând: 'Deoarece e necesar ca fiecare biserică să fie de acord cu aceasta, datorită autorității sale proeminente, aceasta fiind valabil pentru creștinii de pretutindeni.' Când episcopii din Asia Mică au refuzat să accepte Duminica Paștelui au fost excomunicați. Aceasta a fost o altă dovadă de autoritate a Romei și s-a afirmat despre acest eveniment: „S-a născut papalitatea.”

Secolul al doilea a fost martorul unor combinații de factori sociali, fiziologici și religioși care împreună aveau să ducă la schimbarea Sabatului Domnului. Datorită închinării la creația Sa – la soare - Creatorul era acum uitat. Legea lui Dumnezeu și Sabatul Său erau transformate în umbre spirituale și alegorice, iar poporul, sătul de persecuții și apăsător de stigmatul urii îndreptat împotriva a tot ce e evreiesc, era fericit în căutarea compromisului cu Imperiul Romei. Toate aceste combinate au pregătit calea pentru o renunțare în masă în privința Sabatului Domnului. La sfârșitul acestui secol, Sabatul fusese răstălmăcit de biserica Romei ca fiind o instituție temporară dată evreilor. Iar prin introducerea postului obligatoriu în ziua Sabatului, s-a reușit atât devalorizarea teologică, cât și practică a zilei Domnului.

200-299 d. Hristos.

218 d. Hristos. În prima parte a acestei perioade de timp, Macrinus a devenit Împăratul Romei. Și-a schimbat numele în Elagabalus însemnând “zeul soarelui.” Era de asemenea preot al zeiței soarelui, Emesa pe care a adus-o din Siria. Acest zeu a devenit cel mai important zeu al Romei și obiectul de rugăciune al statului. Macrinus a avut o “viziune”. A visat despre o religie globală cu samariteni și creștini și evrei uniți și redistribuiți într-o religie universală în care obiectul principal al închinării fiind soarele. Creștinii puteau fi făcuți să se simtă chiar bine închinându-se “Soarelui neprihănit.” Acesta era un țel roman care avea să continue. Sunt doi factori foarte importanți în istoria Sabatului zilei a șaptea, iar acești factori au fost analizați în cadrul acestor capitole. Întâlnirile recente dintre reprezentanții bisericii Romano-Catolice și liderii altor confesiuni au dovedit că încă se lucrează la împlinirea acestei viziuni.

În secolul 3, alte elemente noi de rugăciune au început să apară, ca de exemplu ofrande pentru cei morți și semnul crucii pe frunte, dar citim în Tertulian, cel mai vechi dintre părinții latini, cu referire la Duminică “Dedicăm Duminica bucuriei”. Încă de pe atunci era formată calea de închinare de azi cu clovnii și baloanele sale. „Tertulian ne spune că în parte, ei au consacrat într-adevăr Duminica festivalurilor și bucuriei, și nu închinării religioase.” *‘Istoria Sabatului’* de J. N. Andrews. Se intenționa ca Duminica să fie o zi de sărbătoare plină de veselie, în contrast direct cu Sabatul, care era transformat acum într-o zi de suferință și post. Încă nu existau legi care să interzică lucrul Duminica. Tertulian continuă ‘Considerăm postul și îngenunchierea în ziua Domnului a fi ilegal. Ne veselim datorită aceleași privilegii de la Paști până la Duminica Rusaliilor.’ Petru din Alexandria a scris “Însă ziua Domnului o sărbătorim ca pe o zi de veselie, pentru că în acea zi El a înviat, zi în care ne-am obișnuit nici măcar să nu îndoim un genunchi”. Canon 15. Tertulian scrie că în timp ce păgânii aveau doar o zi de sărbătoare pe an, creștinii au una pe săptămână. Acum Duminica era văzută ca fiind Ziua Domnului. Aceasta se întâmpla în timpul când zilele era desemnate prin nume de onoare, și astfel Duminica a ajuns să fie numită Ziua Domnului.

“Dacă pentru acestea (ofrande pentru morți, felul ceremoniei al Duminică, semnul crucii pe frunte) și pentru alte reguli asemănătoare insiști să ai și o poruncă pozitivă din Scriptură, nu vei găsi nici una. Tradiția va susține cu înflăcărare ca și cum ar fi inițiatorul ei, obiceiul precum întăritorul, și credința precum observatorul lor!” *De corona sec. 4.*

Buna cunoaștere a felului cum riturile religioase au devenit cercetate deoarece au devenit obicei ca rezultat al tradiției, este valoroasă pentru înțelegerea problemei Sabatului. Un adevărat urmaș al lui Dumnezeu va accepta doar ce spune Dumnezeu. Tradiția oferă ceva ce a devenit normă prin îndelungata practică. Aceasta e alegerea ce ni se oferă fiecăruia din noi, când ne gândim la rugăciunea de Duminică. Poate mai mult ca acum când rugăciunea de duminică a fost restructurată pentru a fi o sărbătoare în atât de multe biserici. Și totuși urmează modelul stabilit în biserica de la Roma cu multe secole în urmă când a acceptat păgânismul și a detronat ziua a șaptea, Sabatul.

Numărul creștinilor creștea repede. La sfârșitul aceluși secol, o zecime din populația Imperiului Roman era creștină, cel puțin cu numele, dar era limpede că cu cât creștea numărul, vitalitatea spirituală a bisericii slăbea. În același timp lua naștere Biserica Romano-Catolică, iar episcopul Romei se impunea din ce în ce mai mult. Și totuși era o stare de tensiune. Clement și Origenes au afirmat că nu era nici o salvare în afara bisericii și au fost excomunicați. Convingerile lor erau cu mult înaintea timpului lor dar sămânța fusese semănată, și a început să se maturizeze. Adevăratul principiu că “în afara lui Hristos nu există salvare”, devenise “în afara bisericii nu există salvare” și urma să devină cu rapiditate – „nu există mântuire decât în interiorul bisericii Romano-Catolice.”

După cum am văzut, Tertulian a stabilit principiul autorității tradiției. Ciprian a fost cel care a sugerat că Episcopul Romei era urmașul lui Petru. Dacă Ciprian nu ar fi murit atunci când a murit, ar fi fost stigmatizat ca eretic pentru că a făcut această afirmație cu mult

Înainte de ridicarea acestei teorii la rang de dogmă. Dar sămânța fusese semănată și azi știm că a ajuns la maturitate, prin doctrina succesiunii apostolice.

Mithra era zeul persan al luminii, iar adepții erau ușor de confundat cu creștinii. Acum ambele grupuri se rugau cu fața spre est, aceasta fiind direcția din care răsare soarele. Creștinii vorbeau de Isus Lumina Lumii. Dar s-a observat de unii scriitori că păgânii erau mult mai devotați crezului lor decât erau creștinii față de compromisul lor. În zilele noastre, în unele biserici creștine, membrii acestora încă se mai roagă și iau împărtășania cu fața spre est. Un cântec spune "Când cad în genunchi cu fața spre răsăritul soarelui, O, Doamne, ai milă de mine".

Din punct de vedere filozofic, odihna de Sabat era acum considerată mai degrabă o atitudine zilnică a minții decât odihna precisă din ziua a șaptea Sabatul, ceea ce a dus la afirmația des folosită de creștini azi –"Mă rog lui Dumnezeu în fiecare zi!" Ziua de Sabat a continuat să fie îndepărtată și spiritualizată. Origenes din Alexandria era un susținător al exegezelor mistice spiritualizate ale Bibliei. Argumentele sale le mai auzim și azi și de obicei sunt folosite pentru a defăima Sabatul zilei a șaptea.

El a spus "Creștinul perfect trăiește în cuvintele, lucrările și gândurile Cuvântului lui Dumnezeu. Domnul său natural trăiește în zilele sale, el ține în fiecare zi o zi a Domnului!" Ca argument împotriva Sabatului, el a afirmat că, „atunci când Dumnezeu a dat mana, nu le-a dat pâine în ziua a șaptea, dar Dumnezeu creștinilor ne dă hrană spirituală în fiecare zi, pentru că Isus e pâinea vieții.”

Acesta a fost un secol în care semințele au fost semănate de oameni chiar dacă uneori respinse în acel timp, au rămas mai degrabă o stare latentă decât în moarte. Anii ce au trecut au crescut, dezvoltat și în consecință au modelat în mare parte gândirea creștină de azi.

300-399 d. Hristos.

În această perioadă următoare a avut loc o activitate intensă cu privire la Sabat. Creștinătatea s-a bucurat de o lungă perioadă de pace. Dar tocmai aceasta a adus apostazia creștinătății. A dus pe rând la schisme și fracționarea creștinismului. În acest timp a venit la putere Constantin. Din motive politice și de oportunitate, s-a aliat cu creștinii, iar când a intrat triumfal în Roma, în 312 d. Hristos, a luat titlul de "Pontif Suprem". Pe plan politic s-a aflat că era în înțelegere cu tendințele ierarhice ale bisericii Romei și a numit-o religia catolică legitimă și cea mai sfântă. Creștinilor le era asigurată libertatea religioasă și persecuțiile au fost oprite iar bisericile le-au fost redat creștinilor. Din anul 316 d. Hristos clericii erau scutiți de serviciile și obligațiile publice. E interesant faptul că în pofida acestui accent pus pe creștini, monedele sale purtau încă simboluri păgâne. Le-a oferit libertate religioasă celor care nu îl contraziceau. Dar, în biserică pe care o ocrotea nu era loc pentru dezacorduri.

Pe plan politic, Constantin avea un mare imperiu atacat din fiecare parte de națiuni barbare. De asemenea imperiul avea multe religii diferite iar acum existau și diferite grupări creștine. Totuși un element comun al acestor fragmente era recunoașterea Duminicii. „Atât creștinii cât și păgânii se obișnuiseră cu sărbătorile de odihnă; Constantin a făcut ca acestea să coincidă.” Ziua a fost numită "venerabila zi a soarelui", care era acceptabilă pentru toate grupările iar Duminica devenise o zi religioasă de stat. Până acum avusese o calitate voluntară, dar acum a devenit o hotărâre civilă. Totuși acum Constantin a scutit comunitățile agricole, astfel încât recoltele să poată fi semănate și adunate la timp.

Aceasta a fost prima lege cu privire la închinarea și păzirea Duminicii. A intrat în vigoare la 7 Martie 321. Cu toate că se referea la închinare, în această lege Duminicală nu se făcea nici o referire la porunca a patra din Decalog. În ziua următoare, pe 8 Martie 321, Constantin a făcut o altă lege, o lege păgână, despre consultarea ghicitorilor care căutau răspunsuri în măruntaiele animalelor, dacă vreunele palate erau lovite de fulger. Interesul lui pentru creștinătate era pentru avantajul politic pe care i-l putea da. 'Convertirea' sa a

avut loc doi ani mai târziu, dar în viața sa nu a dovedit niciodată că a fost o convertire reală.

În acest timp, Sâmbăta și Duminica erau ținute în multe locuri împreună. Duminica nu a fost considerată imediat ca o zi sfântă sau ca o alternativă a Sabatului poruncii a patra, ci ca un moment de amintire a învierii Domnului. Cu trecerea timpului și creșterea popularității Duminicii în Imperiul Roman, Sabatul zilei a șaptea a intrat în declin, iar Duminica era respectată cu strictețe crescândă ca zi de odihnă și sărbătoare.

De fapt acest edict a marcat sfârșitul a ceea ce era cunoscut drept păgânism și de asemenea începutul Creștinătății, un alt fel de Creștinism. În profetie acestea sunt arătate prin diferite simboluri sau simboluri în curs de dezvoltare pentru Roma Păgână și Roma Papală. În măsura în care biserica preluase aproape în întregime practicile și sărbătorile păgâne care au fost încurajate și aduse în ea, și pentru că Creștinismul devenise și religia statului cei care au ales să rămână credincioși lui Dumnezeu s-au retras în locuri liniștite pentru a-l slăvi pe Dumnezeu cu libertatea propriei lor conștiințe. Aceste două puncte (1) dezvoltarea unei religii compromițătoare, încurajată de stat având Duminica ziua de rugăciune. (2) retragerea celor care doreau să se supună Cuvântului Domnului și îndrumării conștiinței proprii de a ține ziua a șaptea, Sabatul Dumnezeului Creațiunii, decât statului, sunt poate cei mai importanți factori în istoria zilei a șaptea, Sabatul, pe care aceste capitole au analizat-o. Acesta e un tablou care ne conduce prin Evul Mediu Întunecat, și chiar în Reformă.

Papa Silvestru a luat ziua pe care Împăratul Constantin a pus-o la loc de cinste în tot Imperiul ca venerabila zi a soarelui și a numit-o "ziua Domnului". Aceasta e o demonstrație a conlucrării statului cu biserica. Imperiul Roman devenea "creștin"- un compromis creștin pentru a aduce unitatea politică stabilă. Puterile religioase și civile au lucrat împreună pentru a o întări. Următorul stagiou ar fi pedepsele pentru cei care amenințau stabilitatea Imperiului, prin practici religioase dizidente.

Schimbarea Sabatului era acum completă. Întru-cât Sabatul zilei a șaptea era considerat eretic, un blestem a fost așezat asupra acestuia iar Duminica era considerată sfântă. Adevărul și neadevărul nu pot exista împreună ca fiind alegeri egale. Contrafacerea Diavolului întotdeauna pare a se ridica în poziția cea mai importantă, pe când oamenii, supuși poruncilor lui Dumnezeu, trebuie să se ascundă și să-și riște viețile pentru a urma Biblia. Eusebius, care era episcop în timpul Împăratului Constantin a spus: „Tot ce era considerat ca o datorie ce trebuia îndeplinită de Sabat a fost transferată zilei Domnului”. Iată recunoașterea schimbării umane a Sabatului.

Controversa în privința Paștelui se afla încă în actualitate, dar la Consiliul de la Niceea, 325 d. Hristos s-a luat o decizie finală. De acum înainte Paștele va avea loc întotdeauna Duminica. Acest lucru a crescut în continuare sfînțenia Duminicii, și a fost o nouă măsură anti-evreiască.

Consiliul de la Laodicea către sfârșitul acestui secol a fost chemat pentru a se ocupa de problemă pentru împărat, un interes crescut pentru ziua a șaptea, Sabatul. Se părea că cu cât se dădeau mai multe edicte împotriva Sabatului, cu atât devenea mai prețuit. Acum s-a decretat că toți cei ce se odihnesc de Sabat, sunt iudei și vor fi excomunicați. Sabatul trebuia considerat ca fiind zi de muncă.

Un comentariu perceptiv și aproape o acuzație având ca țintă creștinii a fost făcut de un ne-creștin al timpului care a spus:” Nimic nu vă deosebește de păgâni decât faptul că nu vă țineți adunările împreună cu ei!”

Ziua a șaptea, Sabatul ucenicilor, devenise legal o zi de muncă obișnuită, iar sfînțenia Sabatului atribuită duminicii. E instructiv să analizăm pașii prin care această schimbare s-a realizat – dar și să vedem cum aceeași direcție e urmată azi într-o

încercare de a înălța autoritatea Duminicii și de a munci pentru unitate. Forța motrice este tot Roma – noua Romă – cum I se mai spune uneori, dar de această dată “imperiul” e lumea.

Iată un rezumat al proceselor care au dus la defăimarea Sabatului, la ridicarea și promovarea Duminicii:

- În decursul timpului biserica Romei devenise un stabiliment instituțional ce era pe moarte.

- Pe plan politic, Imperiul Roman se fragmenta și devenea vulnerabil.

- Conducătorii religioși vedeau remodelarea bisericii ca fiind calea ce trebuia urmată.

- Remodelarea presupunea facerea bisericii mai accesibilă pentru alte grupuri păgâne din Imperiul Roman. Prin o nouă toleranță a devenit o biserică mare, acceptând învățături, practici și sărbători de la păgâni.

- Tradițiile, semnele și minunile au jucat un rol important în noua creștinătate. Practicile oculte funcționează alături de viața spirituală a bisericii, deoarece gândirea păgână s-a unit cu creștinătatea. Aceasta se întâmpla mai ales în domeniile cu privire la ce se întâmplă după moarte. Somnul morții din Biblie a fost înlocuit cu nemurirea sufletului, după Platon, filozoful grec.

- Doctrina Biblică a fost diminuată sau chiar eliminată de către cei care spiritualizau învățăturile Bibliei, lăsând-o fără substanță.

- Rugăciunea a devenit o vreme de celebrare și sărbătoare. De aceea le venea la îndemână păgânilor din imperiu să participe, deoarece nu trebuia să devină foarte diferiți pentru a deveni creștini.

- Ascultarea față de Biblie și voinței lui Dumnezeu era văzută ca fiind îngustă și greșită, chiar eretică. De fapt un obstacol pentru stabilitatea și pacea imperiului.

- Duminica a devenit un semn vizibil al acestei unități. Păzirea Sabatului a devenit o practică interzisă. În consecință mulți au fost nevoiți să fugă în locuri mai retrase pentru a evita pedeapsa cu moartea.

- Acum biserica și statul erau unite, cu episcopi și magistrați lucrând pentru un scop comun. Magistratii erau cei care îi pedepseau pe cei care încălcau legile ecleziastice, astfel încât ordinea a fost forțată pentru comunitate.

- Alte materiale au fost difuzate cu scopul rugăciunii în comun. Subiectul în cauză a fost demonstrat aici în întregime.

- Întotdeauna a existat o religie contrafăcută care a funcționat alături de adevărata voință a lui Dumnezeu. Acum ajunsese la maturitate și și-a spus creștină. Înșelăciunile nu erau rezultatul unui singur om, a unui grup sau a unei singure perioade. Ajungerea la maturitate a unui plan realizat pe termen lung de diavol pentru a îndepărta conștiința Dumnezeului Creator. Totuși, fiecare generație și fiecare lider au jucat un rol pentru a se ajunge la fructificarea lui, probabil fără să știe drama în care erau implicați.

Cu un ochi pătrunzător se pot vedea puternicele paralele ale acestui proces din zilele noastre.

- Numitele secte încep să devină organizații instituționale adesea în unitate cu congregații mai vechi aflate în declin.

- Pe plan politic, lumea e dezbinată de neliniști pe toate planurile.

- Conducătorii religioși au introdus programe de reînnoire a bisericii. Odată cu apariția grupurilor de studiu familial și a diferitelor frății, Biserica a fost remodelată în multe feluri. (De exemplu, Cursul Alfa.) Acestea nu sunt numite secte, pentru a avea mai ușor acces cei care doresc să cerceteze creștinătatea. Se fac propuneri oficiale altor grupuri religioase, de exemplu amestecarea cu Evreii Mesianici. Toleranța e cuvântul cheie. Biserica de azi este una atotcuprinzătoare. Mișcarea feministă din biserică trage o paralelă la figura preotesei din religiile păgâne, sau la figura “țărânei mamă” care ne hrănește pe

toți. Accentul pus pe Maria în ultimul timp face parte din același model religios. Vrăjitoarele albe sunt văzute din nou ca fiind de ajutor comunității. Alături de aceasta, sărbătorile și festivalurile lumii păgâne supraviețuiesc încă în creștinătate.

- Tradițiile sunt o parte importantă a vieții bisericești. Aproape toate grupurile consideră Duminica o zi specială. Nemurierea sufletului este susținută de aproape toate culturile, inclusiv de mulți creștini. Semnele și minunile au devenit foarte semnificative în viața spirituală – vorbirea în limbi, miracolele, vindecările miraculoase și altele. Totuși vechile religii băștinașe care nu au nimic în comun cu creștinismul, avuseseră aceste fenomene de secole. Odată, spiritismul nu a avut nimic de-a face cu creștinismul, dar acum ramurile sunt considerate ca spiritism creștin. Creștinătatea devine atotcuprinzătoare.

- Doctrina este mai puțin importantă în Biserica Creștină decât unitatea. E necesar doar să acceptăm fraza minimală "Isus e Domnul" și acceptarea Trinității pentru a fi considerat Creștin. Sinceritatea, toleranța și dragostea sunt mai importante. Multe doctrine continuă să fie spiritualizate – "Îl venerez pe Dumnezeu în fiecare zi" se aude adesea.

- Închinarea a devenit iar o sărbătoare, cu câteva rugăciuni dar și cu multă bucurie și veselie. Căința de păcate e puțin menționată. Creșterea bisericii e mult susținută, iar creștinarea lumii rapidă a lumii este scopul urmărit. Papa a închinat deja Mariei unele părți din lumea estică și de asemenea America, iar alte părți al lumii pot urma planul de creștinare a lumii, astfel încât anul 2000 d. Hristos e un an special în lumea creștină.

- Supunerea față de Biblie e considerată intolerantă, legalistică și dezbinătoare. Grupurile care vor să fie altfel sunt considerate culte cu ură crescândă. Într-o zi chiar și cei mai blânzi și mai umili oameni pot fi considerați ca aparținând unui cult dacă nu se conformează.

Până acum paralela a fost vizibilă. De aici înainte Biblia poate fi folosită pentru a se arăta ce se va dezvolta.

- Supunerea față de Dumnezeu va fi considerată o piedică în calea unității sub o influență Romană.

Apocalipsa 13:7,8 spune:

„I s-a dat putere să facă război cu sfinții și să-l biruiască. Și i s-a stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.”

- Acesta e un fenomen global. Unii nu vor accepta că vor fi prizoniți. "Mai există unii creștini care, ca radicali și fanatici, nu doresc să se alătore mișcării ecumenice, care se împrăștie repede în toate denomițiile religioase. Aici poate fi recunoscută învățătura falsă de azi. Spiritul de sectă ne împiedică să ne unim cu mișcarea ecumenică. Prin aceasta, putem cădea în păcatul ereziei. Orientarea către Noua Romă face ca unirea cu mișcarea ecumenică să fie o obligație pentru fiecare creștin... pentru că păcatul de azi e refuzul de a participa la această mișcare". Acest citat e luat din Revista teologică 1989/4 pag. 252 și era o declarație a bine cunoscutei Comunități Taize. Ați observat că principala influență e încă Roma?

- Duminica va deveni semnul evident de supunere de noua creștinătate sub Roma și mișcarea ecumenică universală. Vaticanul a anunțat deja că ceremonialul duminical este caracteristica principală a Creștinătății. Închinarea este testul loialității, iar refuzul de a ne supune va aduce pedeapsa cu moartea. Aceștia doi sunt factorii cei mai importanți în istoria Sabatului zilei a șaptea, analizat în acest capitol.

„Ea luca cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine înaintea fiarei dintâi a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, chiar până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să

facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei. Apocalips 13:12-17

De asemenea, și aceasta e universală, implicând sancțiuni împotriva cumpărării și vânzării și în cele din urmă moartea pentru nesupunere. Semne magnifice și miracole din cer îi vor înșela pe oameni să se supună. Biserica și statul vor conlucra pentru a impune ascultarea. Va părea că religia contrafăcută a triumfat. Dar Dumnezeu vede totul. Va vedea un mic număr de oameni care nu-l vor dezonoara pe Dumnezeu, chiar dacă asta ar însemna să-și piardă viața.

„Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus...Apoi m-am uitat și, iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; și pe cap avea o cunună de aur. Iar în mână o secere ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt. Atunci, Cel ce ședea pe nor, Și-a aruncat secera pe pământ și pământul a fost secerat.” Apocalips 14:12, 14-16.

În victoria finală a lui Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul asupra contrafacerii îndrăznețe și înșelătoare a Diavolului, cei credincioși lui Dumnezeu care l-au fost loiali în tot acest timp, vor fi izbăviți. Ei vor exclama :”E Dumnezeu nostru; L-am așteptat și ne va mântui!”

O înțelegere a istoriei e vitală.

Cunoașterea modelelor trecutului dă în avans indicii celor care aleg să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu. Această cunoaștere ne pregătește pentru viitor. Acestea sunt vremuri de pace relativă pentru creștini și o ocazie de a învăța să avem încredere în Isus și în promisiunile sale, un timp pentru a învăța ce există cu adevărat în Biblie, o ocazie de a verifica pentru tine însuși lucrurile și de a pune întrebări. Legile Duminicale sunt deja în codurile de legi ale Marii Britanii. Cea mai simplă e aceea care nu permite magazinelor să fie deschise în Duminica Paștelui. Aceste legi nu au fost niciodată abrogate. În toate problemele e conștiință, în problemele dintre noi și Dumnezeu, Dumnezeu ne dă libertatea de a gândi pentru noi. Există trei libertăți esențiale pentru creștini:

- Libertatea conștiinței asupra tuturor celorlalte puteri.
- Libertatea de exprimare a convingerilor despre adevăr.
- Libertatea de a-i învăța pe alții.

Dacă ne încătușăm în inițiativele creștinătății de conlucrare pentru unitatea ecumenică, rezultatul căreia va fi o păzire tot mai accentuată a duminicii, ne vom pierde toate libertățile. Deoarece vom fi obligați să acceptăm cererile majorității, sub masca dragostei creștine, frăției și cooperării, ceea ce va însemna nesupunerea față de Dumnezeu și poruncile Sale.

Partenerii subtili ai promovării actuale a Duminicii.

Păzirea Duminicii va fi explicată ca o nevoie umană și va fi întotdeauna legată de ceva bun. Este ceva rău în susținerea unui timp care să fie petrecut împreună cu familiile? Toți vor fi de acord că acest lucru e bun și e de dorit. Ideea lungilor ore de muncă nu e acceptabilă în general.

Dar dacă o zi de rugăciune obligatorie a apărut sub mâna unui timp pentru familie îmbogățit sau de nevoia angajărilor pentru odihnă, pentru ce ați opta – pentru Dumnezeu și Sabatul din Biblie, sau pentru majoritatea împotriva lui Dumnezeu, dar în favoarea familiei? Aceste chestiuni despre Duminică sunt considerate ca fiind chestiuni laice acceptabile atât creștinilor cât și noii creștinilor dar într-un articol din Sunday Times din 5

iulie 1998. Afirmatia lui Tessy Phipps, despre Allen Hall Seminary, Londra a fost citată, deoarece oamenii sunt liberi, cel mai normal lucru ce trebuie făcut e de a-l venera pe Dumnezeu în acel timp de odihnă!

E de asemenea argumentat că unitatea spirituală îi va ajuta pe toți, și pe familiile afectate de stres care își vor restaura vechile valori care la rândul lor vor aduce beneficii tuturor aspectelor comunității oriunde se găsesc oameni în lume – industrie, educație, sănătate și situații sociale. Sună foarte bine. Vei fi înșelat? Scopurile secundare urmărite ar fi pacea universală armonia și o încetare a neliniștii întâlnite în toată lumea, cu cetățeni ai lumii rugându-se împreună ca și cum ar fi fost o singură persoană și lucrând împreună ca rezultat. Astăzi, conducătorii lumii sunt dezorientați și sperați pentru a găsi căi de a ține lumea unită – atât pe plan economic cât și social – mai ales în acest nou mileniu cu toate speranțele sale și accentele spirituale. În multe locuri ale lumii, neliniștea se concentrează asupra conflictelor dintre grupuri religioase diferite.

Pentru aceia din coridoarele ascunse ale puterii, o zi de ceremonie generală poate părea ca un apel la o cale în abordarea în continuare a dilemei, cum a fost pentru Constantin la căderea Imperiului Roman.

Întrebarea va fi – Sabat sau Duminică? Supunere sau corectitudine politică.

ÎN CONCLUZIE

Când a fost schimbat Sabatul? În secolul 4 după mulți ani de mișcări treptate către această schimbare.

De cine a fost schimbat Sabatul? În timpul Imperiului Roman și al lui Constantin, a fost admis în mod deschis că Sabatul fusese schimbat de oameni, și că în Biblie, nu există nici o mențiune despre sfințenia Duminicii. Întotdeauna a existat o influență romană implicată în dezvoltările, schimbările pe eventuala întărire.

“Tot ce însemna o datorie ce trebuia îndeplinită în ziua de Sabat, a fost transferat Duminicii.” Observați cine a făcut transferul? Nu Dumnezeu ci noi, aceasta înseamnă romanii acelor timpuri. Acestea au fost spuse de Eusebiu, un episcop în timpul lui Constantin. A spus adevărul, deoarece aceeași afirmație e scrisă în catehismele care au fost editate de când problema Sabatului a reapărut, dar mai puternică și spusă de alte cuvinte. (Catehismul e o metodă de a-l învăța pe cei ce doresc să se alăture bisericii făcându-l să învețe pe de rost învățăturile bisericii prin întrebări și răspunsuri. Iată niște exemple:

Întrebare: Care este ziua Sabatului?

Răspuns: Sâmbăta e ziua Sabatului.

Întrebare: De ce sărbătorim Duminica în locul Sâmbetei?

Răspuns: Sărbătorim Duminica deoarece în Consiliul / Adunarea de la Laodicea (336 d. Hristos) Biserica Catolică a transferat solemnitatea Sâmbetei asupra Duminicii. Catehismul Doctrinei Catolice al convertiților 1910. (Nimeni nu știe data Consiliului de la Laodicea care a fost datat și în 364 d. Hristos.)

Întrebare: Puteți dovedi și pe altă cale că biserica are puterea de a institui sărbători prin poruncă?

Răspuns: Dacă nu ar fi avut o asemenea putere, n-ar fi putut face ca toți religioniștii să fie de acord cu ea; nu ar fi putut înlocui sărbătoarea Sabatului, ziua a șaptea, cu sărbătoarea Duminicii, prima zi a săptămânii, o schimbare pentru care nu există nici o autoritate scripturistică.” Catehism Doctrinal pag. 174.

Autorii romano-catolici nu au să ascundă faptul că schimbarea Sabatului cu Duminica nu se bazează pe Biblie ci pe autoritatea bisericii Romano-Catolice.

“Poți citi Biblia de la Geneză până la Apocalipsă și nu vei găsi nici un singur rând care să autorizeze sfințirea Duminicii. Scriptura impune sărbătoarea religioasă a Sâmbetei.” - Credința Părinților noștrii. James Cardinal Gibbons pag. 111.

Părintele O'Brian, un autor catolic, spune în cartea sa "Credința Milioanelor": "Permiteți-mi să mă adresez cititorului meu care nu e catolic. Poate credeți că doar Biblia e un îndrumător sigur în probleme religioase. Credeți de asemenea că printre îndatoririle fundamentale ce vă sunt impuse de credința creștină de asemenea se află și sărbătorirea Duminicii. Dar unde se vorbește în Biblie despre o asemenea obligație? Am citit Biblia de la un capăt la altul și nu am găsit nici o referire la sfințenia Duminicii, ziua menționată în Biblie nu e Duminica, prima zi a săptămânii, ci ultima zi a săptămânii".

"Biserica Catolică...a schimbat Sâmbăta cu Duminica...Sabatul Creștin e de aceea văzut ca odrasla Bisericii Catolice. Fără nici un protest din partea lumii protestante". Catolic Miror, Septembrie 23, 1893..

"Sărbătoarea Duminicii de către protestanți e un omagiu pe care îl acordă, în ciuda propriilor lor persoane, autorității Bisericii-Catolice." Simplă discuție despre protestatismul de azi, tradusă din franceză de Monsigneur Segur pag. 213.

"Sabatul creștin (Duminica – Adevărata odraslă a uniunii dintre Sfântul Duh și Biserica-Catolică, soția sa). Pretențiile de protestantism în această privință s-au dovedit nefondate, contradictorii și sinucigașe. Catolic Miror, Septembrie 2, 1893.

Toate aceste lucruri s-au scris de când problema Duminicii a reapărut în lumea creștină. Ați observat existența unor cuvinte precum "autoritate", "putere" și "omagiu"? Din contră. Dumnezeu spune: "Amintiți-vă de Sabat și cinștiți-l". Ne amintește blând și persistent și ne cere să sărbătorim Sabatul totdeauna, dar niciodată nu ne ordonă și nici nu ne controlează, nedemonstrând o autoritate pedepsitoare pentru a-și ține regatul unit.

De ce a fost schimbat Sabatul?

1. Pentru a evita reparația iudaismului. În primele secole ale ere creștine, anti-semitismul era un factor puternic.

2. Pentru a face evanghelizarea mai ușoară și mai puțin solicitantă pentru noii convertiți. În acest timp au apărut tămâia, candelile, lumânările, aghiazma, rugăciunea către răsărit și icoanele în rugăciunea creștină, preluate de la religiile păgâne. Ceremonia Duminicală făcea parte din acest șablon.

3. Noul Sabat a servit unificării unui imperiu aflat în declin și în pericol de a se fragmenta în fața unui "altar" ales de stat. Se spera că dacă oamenii se roagă împreună, se vor lega unii de alții și se vor înțelege și la "piață". Pentru ca aceasta să-și atingă scopul, un element de control trebuia introdus, deoarece disperarea politică a jucat un rol în transformarea Duminicii într-o sărbătoare comună. Controlul era de așa manieră încât Duminica se intenționa să fie o zi plăcută pentru populație. Nu era legislație negativă. Legile deveneau dure doar dacă cineva depășea limita. Doar cei care continuau să l se închine lui Dumnezeu conform celor zece Porunci aveau parte de pedepse.

Ce motive le sunt acordate celor ce merg azi în privința schimbării?

- Acea a fost ziua învierii.
- Duminica a fost instituită de Apostoli în amintirea învierii.
- Duminica a fost ziua când (se crede că) Duhul Sfânt s-a pogorât asupra Apostolilor
- Chiar dacă Sabatul de Duminică nu se află în Biblie, tradiția e o sursă continuă de inspirație, iar Biserica acționează după instrucțiunile Sfântului Duh.

În pofida tuturor politicilor și scopurilor, omenești, Dumnezeu cel sfânt și neschimbător, continuă să ne spună liniștit „Amintiți-vă de ziua de Sabat și sfințiți-o”.

Răspunsul nostru, împreună cu al lui Petru și al celorlalți apostoli, ar trebui să fie:

„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Fapte 5:29.

Cuvintele lui Isus în Predica de pe Munte sunt foarte solemne:

„Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” Matei 7:21.

Nu vei medita prea adânc la ceea ce ai citit până acum astfel încât să poți face alegerea corectă? Sabatul este cingătoarea de aur care-L unește pe Dumnezeu cu poporul Său. Biblia are multe promisiuni pentru cei care ascultă și pentru cei ce înving.

„Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitoarii fiarei, ai icoanei ei, și a numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu și cântarea Mielului. Și ziceau: ,Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!” Apocalips 15:1-3